

de af Udvalget fremhævede Betænkkeligheder skulde blive ringere, naar man antog Soldgrændsens Forlæggelse til Elben paa 3 Aar, og derefter, naar han ikke kan faae Sympathie for dette Forslag, kan slutte sig til Udvalgets og ikke til Regjeringens, som uden at nævne nogen Tid, attraaer Forlæggelsen. Jeg synes, at den Betragtning maa ligge nær, at, naar først Soldgrændsen var forlagt til Elben paa 3 Aar, saa vilde ikke nogen Magt formaae at føre den tilbage igjen, hverken til Eideren eller til Kongeaen. Jeg troer, at, naar man har været stærk nok til at opretholde Grændsen ved Eideren, der under saa farlige Omstændigheder, som Tilfældet dengang var, blev forlagt dertil fra Kongeaen, naar denne Grændse havde Modstandskraft nok i sig selv og ikke er bleven rykket tilbage igjen, saa troer jeg, at Soldgrændsen ved Elben, som ligger ved den af hele Europa anerkendte Grændse for det danske Monarchie, maa have en langt større Styrke, og jeg frygter aldeles ikke for, at den nok skulde blive der, naar den først i 3 Aar laa ved Elben (Hør). Forsaavidt vil jeg altsaa ikke i Realiteten kunne have Noget imod et saadant Endringsforslag som den ærede Rigsdagsmands, men jeg har det af en høiere politisk Grund; thi det vil efter min Opfattelse af Sagen, naturligtvis ikke efter den ærede Rigsdagsmands, være et Spilfægteri, naar jeg vilde gaae ind derpaa; thi jeg kunde ikke gaae ind derpaa uden med den aabne Erklæring, som jeg her har udtalt, at de, der gaae ind paa en Soldgrændse ved Elben, om end kun paa eet Aar, de have udtalt sig for, at den bliver der.

Jeg skal dernæst gaae over til de forskellige Indstillinger, som det ærede Udvalgs Fleertal har knyttet til den saaledes af mig imødegaaede Motivering, men jeg kan ikke dette, uden først at udtale min Anerkjendelse med Hensyn til den Erklæring, som et æret Medlem af Udvalget har givet. Jeg troer, at i hans saa simple Ord er den Maade fort gjengiven, hvorpaa denne Sag vil blive opfattet af den menige Mand, som ikke kan forfølge Sagen i hele sin Detail, og som ikke formaaer at oversæe Sagen, enten til den ene Side eller til den anden. Jeg troer, at den menige Mand vil

netop opfatte denne Sag saaledes, som den her er udtalt, og derfor tillader jeg mig at udtale min Tak og min Anerkjendelse til den ærede Rigsdagsmand for denne Erklæring, netop saaledes som den er formuleret.

Det ærede Udvalgs Fleertal følger sin Mening gennemført ved for det Første at foreslaae Titelen forandret, og med den høitærede Formands Tilladelse antager jeg, at ogsaa Titelen foreligger til Behandling (Formanden: Ja) Titlen paa den nye Lov skal, istedetfor som Regjeringen foreslaaer: „Lov om Dphævelsen af Soldforskjellen imellem Danmark samt Slesvig og Holsteen,“ hedde: „Lov, der forbereder Udsævningen af Soldforskjellen imellem Danmark, Slesvig og Holsteen.“ Jeg kan ikke nægte, at der for mig ved selve denne Titel ligger noget meget Betegnende af Udvalgets hele Tankegang. Jeg troer, at der i selve Titelen ligger Spiren til Lovens egen Umulighed. Det er dog noget ganske Nytt, at udgive en Lov, blot for at „forberede“ en Sag, uden at dog det, hvorpaa Lovens i Grunden gaaer ud, træder i Kraft, eller uden at det Tidspunkt, fra hvilket det skulde træde i Kraft, er bestemt. Jeg troer ogsaa, at det ærede Udvalgs Medlemmer ville føle det, naar det virkelig kom til Stykket, at en saadan Lov skulde træde i Kraft; jeg troer, man da vilde finde Betænkkeligheder derved. Ethvert især af det ærede Udvalgs Medlemmer, som maatte komme til at forelægge Hans Majestæt en saadan Lov, istedetfor den nærværende Finansminister, troer jeg i det sidste Dieblif dog vilde vakte derved, og vilde selv stødes ved den Tanke, at skulle forelægge Hans Majestæt en Lov, der forbereder Udsævningen af Soldforskjellen imellem Danmark, Slesvig og Holsteen.“ Vi have ikke det Begreb, Danmark, Slesvig; det existerer ikke. (Monrad: Danmarks Rige!) Vi have ikke blot i Grundloven, men vi havde for Grundloven, ellers vilde det ikke paa den Maade være kommet over i Grundlovens Titel, et Begreb af Danmarks Rige, men det ærede Udvalg har, skjøndt det ellers bruger denne Benævnelse i sine Argumentationer, — idetmindste paa eet Sted, om ikke paa flere, — ikke dristet sig til at optage den udtryffeligt i sin Titel, og det har forsaavidt ogsaa gjort